

Hárman ültek a padon, a fiú, a lány meg a csend.

Már igen későre járt és hűvösre fordult a koranyári est. A fiú gondoskodva a lány vállára borította kabátját és szorosabban húzódtak össze, ha az egyáltalán fizikailag még lehetséges volt. Ki tudja mióta ültek így csendben, - a szerelem nem számolja az órát s percekét - ültek hallgatag s csodálták az esti világot. Egy régi gázlámpa pislogott szerényen néhány lépésre tőlük, köröttük szerény nefelejcskek, illatos petúniák bújtak meg a félhomályban, s a sziget büszke, százados tölgyei álltak őrt békességük felett. A túlsó parton Pest hivalkodott ezer ablakszemével s mint messzi kozmosz ragyogott a víz tükrében. Az örök éber Duna csobogva mosta a partot s valahol messzi egy hajókürt jajdult panaszosan, talán éppen búcsút mondott a hosszú, magányos út előtt.

Ők csak ültek hallgatag. Már mindent elmondtak egymásnak, ami fontos, amit tudni kell, már csak az érzés, egymás érzése volt a lényeg, az a misztikus közös rezgés egy rokon hullámhosszon. Múltjuk már nem volt titok s a jövő, a közös találmány, a nagy terv már készen állt. Kétség már nem volt... "Nagyon szeretlek", százszor is kimondva s a válasz rá, hogy; "Én is". Nyitott könyv volt már a múlt, megbocsájtott alig-bűneivel. Volt szerelmek, elfelejtett fájó ígéretetek, de most már... ez már más.

Ez az igazi.

Az is kiderült, hogy Ő, mármint a fiú nem az első. Az első az rossz volt, fájó emlék, durva és közömbös, ki tudja miért s hogy történt. Az sem titok már, hogy tíz évesen a fiú a tetőről leesett... repülni készült, szárnyat csinált fából meg krumplis zsákból s isteni csoda, hogy fenékre s nem fejre esett. Törött karral, sértett egóval, kinevetve a repülni vágyás elmúlt, mint a bárányhimlő,

de arra jó volt, hogy lám csak, mint most is, gyógyító csókot kapjon a lánytól. Újra, meg újra.

Volt ugyan némi vita, például, hogy hány gyerek legyen. A lány egyet akart, a fiú hármat, hogy szaporodjon a nemzet... aztán kettőben megegyeztek. A terv az lett, hogy házat vesznek Pilisben... majd ha mindeketten végeznek az iskolával, persze. A lány orvos lesz, a fiú meg híres író. Még volt némi tisztázatlan részlet az "orvos" ügyben, még eldöntésre várt, hogy gyermekorvos lesz-e, vagy állatorvos. Imádta az állatokat... meg a gyerekeket. Milyen kár, mondta, hogy az még senkinek sem jutott eszébe, hogy kombinálni kellene a kettőt. Gyógyítás az gyógyítás... a különbség csupán, hogy az állat nem tudja mondani, hogy mi fáj, s az emeli az állatok orvosát egy magasabb rendbe.

Az jó, hogy a fiú hamarabb végez, két évvel előbbre van korban és iskolában. Tanítani fog majd, míg az első könyve megjelenik, hogy viselni tudja a háztartás gondjait. Orvosnak lenni évek kellene, de majd ő gondoskodik, s aztán majd ha a könyve nagy siker lesz, ami holt biztos, az Adriára mennek nyaralni, meg egy kis villát vesznek Mallorcán.

Már tudott dolog volt, hogy a lány konyhai dolgokban némi hiányosságban szenved, hiába unszolta az anyja, éveken át, hogy figyeljen oda. Most ijedten fedezte fel, hogy csak rántottán élni nem lehet s jobb lesz valami főzési tudományra szert tenni. A fiú esküdözött, hogy az ő igényei nem nagyok s ha más nem, hát van otthon egy Vizvári Mariska szakácskönyv, majd kölcsönkérlik. A főzés nem lehet olyan nagy ügy.

Már nem volt titok, hogy ki mit szeret. Legyen az zene, fagy vagy a legújabb divat. A lány utálja a bajuszt, a sörtés-szűrős többnapos szakállt, szoknyát csak elvértve hord, s a melltartó szerinte teheneknek való. A

baloldalán alszik többnyire, miszerint öve lesz az ágy baloldala, a vekker a fiú dolga lesz, úgyszemint kirakni a szemetet. Ágyban olvasni nem lehet, csak aludni és szeretni s aki előbb ébred, az csinálja a reggelit. Egyenjogúság lesz, nincs férfi vagy női munka, megosztják a tennivalót... kivéve persze ha pók mászik a falon, agyonütni azt, tudvalevően a férfinek kell. Karácsonykor nem lesz ajándékozás, pocsekolt pénz meg hamis érzélem. Egy ölelés, egy csók mindennél többet ér s ha majd eljön a vég, legyen egy urna csupán, poraik abban, mint most itt a kispadon, együtt, elválaszthatatlanul.

Ültek a padon, a lány, a fiú meg a csend. Bölcsen tudva , hogy a nagy útra okosan készülni kell... Már minden el lett mondva, amit mondani lehet. Kiválasztva a sok milliós tömegeből, ketten az együvé tartozók, szeretve tartva egymást, mindenre készen. Még egy csók, még egy simogató ölelés.

Hűvös szél kerekedett, felborzolta a Dunát, hangosabban csobbant a víz a parti köveken s a lány ijedten szólt.

- Te Úristen, már éjfél is elmult... Józsikám, mennünk kell.

- Jani, János.

- Bocs, - rejtett egy kis zavart mosolyt a lány, - Ági, Csepregi Ágnes a nevem.

És ahogy az ilyenkor illik, egy kissé sután... kezettfogtak.

